

[Socialministeren.]

værende Rigsdag. Jeg er spændt paa at faa at vide, om den ærede Ordfører kan løse Vanskelighederne ved andet end Injurier og forskellige Overfald, naar han kommer herop, jeg glæder mig til at høre Svaret, jeg har ikke hidtil kunnet løse Vanskelighederne, og jeg har ikke hidtil set dem løst i noget Land. Dette Lovforslag er noget ganske andet, det drejer sig ganske simpelt om følgende: Der gaar saa og saa mange Tusinde arbejdsløse paa Gader og Stræder, som ikke har andet at leve af end deres Arbejdsløshedsunderstøttelse; var det saa ikke rimeligt, selv om man ikke kan løse det almindelige Problem om 40 Timers Arbejdsugen med eller uden Kompensation, at man fra Lovgivningsmagts Side i det Tilfælde, hvor vi staar overfor selv at sætte Arbejde i Gang, beskæftigede saa mange af disse arbejdsløse som overhovedet muligt? Det kan vi passende gøre ved at sætte Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig, derigennem faar vi saa mange flere Tusinde i Arbejde; det er kun det, vi gør, det er dette lille Spørgsmaal, jeg søger at løse her, de store Problemer er jeg nødt til at lade ligge i Øjeblikket. Men Kommunisterne vil ikke være med til at løse dette lille praktiske Spørgsmaal, som det er muligt at løse, de foretrækker at lade Folk blive gaaende paa Gaden, saa kan de ophidse dem i Stedet for at faa dem i Arbejde.

Jeg forstod, at det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti, Hr. Bouet, i sin til Tider venlige Omtale af enkelte Bestemmelser i et af disse Lovforslag kaldte det samlede Lovkompleks en Medicin, en Saltvandsindsprøjtning, man giver Patienter — in casu formentlig det privatkapitalistiske Samfund, for andre Patienter er der ikke i denne Forbindelse —, en Bemærkning, der kun kan glæde mig, for saa vidt som jeg ikke kunde tro, at en konservativ Mand som det ærede Medlem Hr. Bouet vilde anse det nuværende Samfund for saa medtaget, at det ligefrem skulde have en Saltvandsindsprøjtning for ikke at falde helt sammen. Men der er altsaa et langt Spring fra Vedtagelsen af dette Nødforslag, som kun tilsigter at faa saa mange af de unge arbejdsløse i Gang som muligt og til en generel Ordning af det store Arbejdsløshedsproblem.

Endelig var man fra forskellig Side inde paa det mere eller mindre heldige og rimelige i Tidspunktet for disse Forslags Fremsættelse, men der var ikke en af de ærede Ordførere, der syntes at være kommet i Tanker om den egentlige Grund til,

at de fremsættes nu, nemlig den ganske simple, at jeg ikke er blevet færdig med dem før nu. Det vil vel dog ikke forbyde de ærede Medlemmer, der ved, hvad Regeringen, ogsaa hvad Socialministeren, har haft at gøre i denne Vinter, at det ikke har været helt let at faa Tid til ogsaa at beskæftige sig med saa store Spørgsmaal som Spørgsmaalene om Arbejdstidens Forkortelse, Merbeskæftigelse og Overarbejde paa en saadan Maade, at alle de derhenhørende Forhandlinger og Undersøgelser kunde foretages paa et tidligere Tidspunkt af Samlingen. Det har været mig ganske umuligt af Mangel paa Tid; men Forslagene er jo kommet nu, og hvis de interesserer de ærede Medlemmer, kan de jo hurtigt gennemføre dem.

Det var særlig Venstres ærede Ordfører, der var forundret over dette Tidspunkt. Han var det af en speciel Grund. Han var forundret over Tidspunktet, fordi han mente, at der nu gennem de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem Regeringspartierne og Venstre, vilde blive sat saa meget Arbejde i Gang, at Beskæftigelsen snart vilde blive saa stor, at disse Forslag formentlig vilde blive overflødige, saaledes forstod jeg i hvert Fald den ærede Ordfører, og at man burde se Tiden an, om de blev overflødige.

Jeg vilde ønske, at jeg som Socialminister kunde nære det Lyssyn, der her tindrede ud af det ærede Medlems Udtalelser, saa vilde det være ulige behageligere at beklæde denne besværlige Post, end det er i Øjeblikket, men jeg er ikke i Stand til efter de Erfaringer, jeg har gjort hidtil, at nære et saadant Lyssyn. Forholdet var det, at vi i Fjor Vinter, da hele Byggeriet var i Gang, da det ikke var muligt at opdrive en eneste ledig Bygningshaandværker, havde 100 000 arbejdsløse; og nu er det langt fra mig at underkende det store Arbejde, der netop er foregaaet gennem Kriseforliget og de derhenhørende Love, men jeg kan ikke faa mig selv til at tro, at disse skulde faa en saadan Rækkevidde, som Forholdene er i det hele økonomisk her i Landet, at det paa nogen Maade vilde være overflødigt at gennemføre disse beskedne Forslag her.

Jeg synes derfor, at den ærede Ordfører for det radikale Parti, Hr. Rager, havde fuldstændig Ret, da han sagde, at disse Lovforslag er en naturlig Udbygning af den Kriselovgivning, der i øvrigt har fundet Sted i Vinter. Det er naturligt, at vi ved en særlig Lov om Tilskud til Merbeskæftigelse, hvor særlige Forhold foreligger, sørger for at faa nogle i Gang,